

A kék kosár

*Fantom-fák vonulnak ködülte lapályon,
az egykori erdő helyén megvan, ami fájjon,*

*az évek? számolom: ők is ötvenhárman —
két ázott veréb bukfencezik itt kék vesszőkosárban;*

*képzelt völgyteknő, kőpofák, ablakomban állok,
fogócskáznak a tollcsomók, hiú kimondások,*

*de novembervég és decemberelő között
az éj báván búgni kezd, lazulnak a közök*

*és a trópusi felhők a keleti ég alján fényesen
tornyozódnak, megdobbannak; mi ez, kérdezem,*

*félek-e? és hol van, ami nincs? hihetetlen;
sodródok vagy én vagyok a ragacsos közegben?*

*hulló hajszál, történelem, örökös átvészélése
késelésnek és károgásnak, a most megfoghatatlan?*

*a kék kosár, a feneketlen völgy, a füttyögő világ,
ahogy szétszedi és összerakja képeit: egymáson át-*

*hág, ködöl; a szent homokon, látom, szülőfalum hever,
és megkövült mozdonyok szemfacsaró füstjeivel*

*álcazza magát; alacsonyan repülök fölötte,
a kosár vesszőin hosszúdad levegő-ujjak játszódnak.*

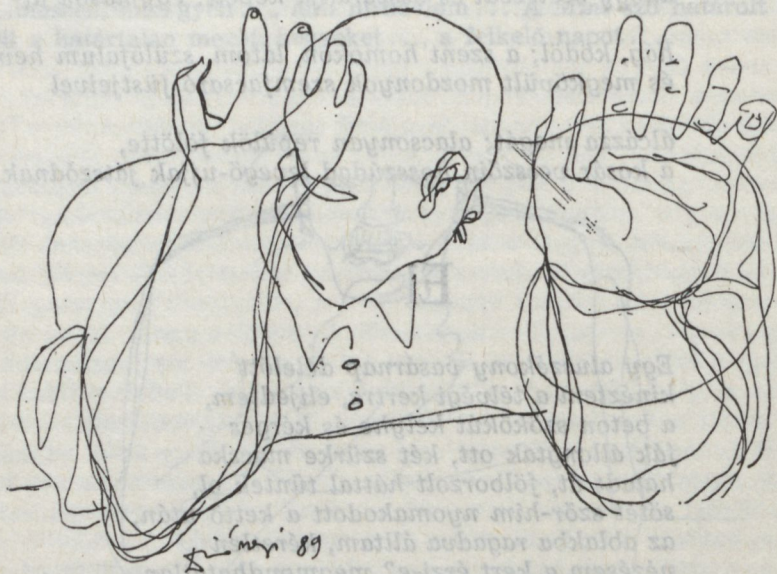
E1

*Egy aluszékony vasárnap délelőtt
kinéztem a télvégi kertre, elijedtem,
a beton szökőkút kelyhe és kérges
fák állongtak ott, két szürke macska
haladt át, fölborzolt háttal tűntek el,
sötét szőr-hím nyomakodott a kettő után,
az ablakba ragadva álltam, kéretlen
nézésem a kert érzi-e? megmondhatatlan
cipőkopogások távolodtak el, tértek vissza,
vak hangok, ezer, kilencszáz, kilencven, egy.*

Az utca, hol mentem, el az érsebészet
kítatarozott épülete mellett, el a
Mikrosystem és az új gimnázium mellett,
az utca, hol a hatvanas, hetvenes évek
járdáin naponta jártam s még a nyolcvanas
években is, az utca most szürke kigyóbőrben,
ideges fogvacogásban, hajadonfőtt, pillátlan
szemeit a hideg égre függesztve, hevert;
hol vagyok, kérdeztem, másnapos idegen,
s mi történt itt, a levegőben a porszemek
sodródása lassult le vagy a fényvissza-
verődés teszi, a tengelycsikorgás erősödése;
az utcát én is elhagytam, el.

*

Egy télvégi kert, macskákkal, kehely,
egy utca, hol a kítatarozott érsebészet áll,
egy másik, hol végigzuhan a nap pallója
s aszfalt fölötti fény borotválta körül
az óriásárnyak lógó kabátszárnyait, helyek,
honnán hiányzik a testközelség
s kemény kontúrjaikat részvétlenül elszínteleníti,
elhúzza kinyúló kezünk elől az idő; ablaküveg
sárba száradt darabkám kőtalp csikorog el.

DIÓSZEGI BALÁZS RAJZA